

ПРИМЉЕНО

09.12.2025

U.br.10087/22

NVO- MANS -
BROJ 27055/04-25
PODGORICA, 09. 12. 2025

U IME CRNE GORE

Upravni sud Crne Gore, u vijeću sastavljenom od sudija Tatjane Krpović, predsjednice vijeća, Tamare Bulajić i Medine Mušović, članova vijeća, uz učešće samostalne referentkinje Dragane Paunović, zapisničarke, rješavajući upravni spor po tužbi Mreža za afirmaciju nevladinog sektora - MANS, Podgorica, koga zastupa punomoćnik Perko Gluščević, advokat iz Nikšića, protiv Agencije za sprječavanje korupcije - Podgorica, radi poništaja odluke broj UPI 02-03-395/7-2022 od 12.10.2022. godine, na usmenoj raspravi održanoj u prisustvu punomoćnika tužilje i punomoćnika tužene, Milice Nikač, na radu kod tužene, dana 20.11.2025. godine donio je

P R E S U D U

Tužba se usvaja.

Poništava se odluka Agencije za sprječavanje korupcije broj UPI 02-03-395/7-2022 od 12.10.2022. godine.

Obavezuje se tuženi da tužiocu naknadi troškove spora u iznosu od 484,00€ u roku od 15 dana od dana prijema presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenom odlukom utvrđeno je da javni funkcioner Dritan Abazović, nije prekršio član 16 stav 1 i član 17 Zakona o sprječavanju korupcije, jer nije imao obavezu prijavljivanja troškova putovanja u Dubai i Abu Dhabi (UAE) u decembru mjesecu 2021. godine.

Tužilac je u tužbi i riječi na raspravi preko punomoćnika osporio odluku tuženog organa iz svih zakonskih razloga, prvenstveno navodeći da je izreka pobijane odluke nejasna i kontradiktorna, iz razloga što je tužilac u svom zahtjevu ukazao da je javni funkcioner, Dritan Abazović, prekršio članove 16 stav 1 i član 17 Zakona o sprječavanju korupcije, odnosno obavezu odbijanja poklona i njegovog evidentiranja, a tuženi donosi odluku da imenovani javni funkcioner nije imao obavezu da prijavi troškove putovanja. Ukazao je da mu nije omogućeno da učestvuje u postupku, te da se izjasni o svim činjenicama značajnim za donošenje

predmetne odluke, iako se u pobijanoj odluci navodi da je donijeta po prijavi, odnosno zahtjevu tužioca, niti je tuženi sproveo usmenu raspravu, koju raspravu je tužilac u svom zahtjevu tražio, čime je, kako to tužilac navodi, dodatno povrijeđeno njegovo pravo da učestvuje u postupku. Takođe, osporava tumačenje "poklona" od strane tuženog, odnosno da se pokloni mogu smatrati samo novac, hartije od vrijednosti ili dragocjeni metal, jer je definicija poklona data u članu 6 stav 1 tačka 5 Zakona o sprječavanju korupcije predviđa da poklon obuhvata stvar, pravo ili uslugu, stečenu, odnosno izvršenu bez naknade i svaku drugu korist koja se daje javnom funkcioneru ili povezanom licu sa javnim funkcionerom, uvezi sa vršenjem javne funkcije. U konačnom je predložio da se tužba usvoji i poništi osporeno rješenje. Tražio je troškove spora.

Tuženi organ je u cjelosti osporio tužbeni zahtjev, u bitnom navodeći da tužba nije dozvoljena jer tužilac nema svojstvo stranke u postupku koji vodi. Pojasnio je da nije sporno da je predmetni upravni postupak iniciran od strane tužioca, ali da ta okolnost ne daje tužiocu svojstvo stranke u upravnom postupku, jer se u upravnom postupku ne rješava o pravima, obavezama odnosno pravnim interesima tužioca, već je stranka u postupku subjekt kontrole odnosno javni funkcioner. U prilog ovakvom stavu je i činjenica da pravne posledice koje proističu iz odluke koja je donijeta u upravnom postupku direktno utiču i odnose se isključivo na javnog funkcionera. Ukoliko Sud nađe da podnosilac tužbe ima svojstvo stranke, ukazao je da su neosnovani navodi iz tužbe da tuženi činjenicu da li je predmetni poklon primljen u vezi sa obavljanjem javne funkcije utvrđivao isključivo na osnovu iskaza javnog funkcionera, bez ikakve provjere sa drugim državnim organima, budući da je tuženi u ispitnom postupku, uvidom u dopis Generalnog sekretarijata Vlade Crne Gore br. 02-5528-2/22 od 31.08.2022. godine, utvrdio da nema dokaza da je isti prekršio član 16 stav 1 i član 17 Zakona o sprječavanju korupcije, budući da na predmetni put nije išao kao javni funkcioner – potpredsjednik Vlade Crne Gore, već kao običan građanin, niti je primio poklon u vezi sa vršenjem javne funkcije u smislu Zakona o sprječavanju korupcije.

Tužba je osnovana.

Iz spisa predmeta proizilazi da je postupajući po zahtjevu ovdje tužioca od 07.04.2022. godine, tuženi pokrenuo postupak zbog mogućeg kršenja člana 16 stav 1 i člana 17 Zakona o sprječavanju korupcije od strane javnog funkcionera Dritana Abazovića. Odlukom broj UPI 02-03-395/7-2022 od 12.10.2022. godine, utvrđeno je da javni funkcioner Dritan Abazović, nije prekršio član 16 stav 1 i član 17 Zakona o sprječavanju korupcije, jer nije imao obavezu prijavljivanja troškova putovanja u Dubai i Abu Dhabi (UAE) u decembru mjesecu 2021.godine. U obrazloženju osporenog rješenja je između ostalog navedeno da je nakon ocjene svih dokaza i to: dijela baze podataka Agencije - registra poklona, dopisa Generalnog sekretarijata Vlade Crne Gore broj 2-5528-2/22 od 31.08.2022. godine, utvrdio da nema dokaza da je isti prekršio član 16 stav 1 i član 16 Zakona o sprječavanju korupcije, time što nije prijavio poklon koji se odnosi na avionski prevoz, smeštaj i druge prateće troškove prilikom putovanja u Dubai i Abu Dhabi, jer po mišljenju Agencije isto nije bio dužan ni da prijavi, imajući u vidu da na predmetni put nije išao kao javni funkcioner, već kao građanin, niti se radi o poklonu u smislu Zakona o sprječavanju korupcije, koji jasno definiše da poklon čini novac, hartije od vrijednosti ili dragocjeni metal, odnosno nije dokazano da je primio poklon u vezi sa vršenjem javne funkcije.

Ispitujući zakonitost osporenog rješenja, ovaj Sud je ocijenio da je tuženi organ počinio povredu pravila postupka iz člana 22 stav 7 Zakona o upravnom postupku, jer su razlozi dati u obrazloženju rješenja nejasni i u suprotnosti sa stanjem

u spisima predmeta i ne upućuju na odluku datu u dispozitivu, da tuženi organ pogrešno tumači materijalno pravo, te da činjenično stanje nije pravilno i potpuno utvrđeno.

Prije svega sud ukazuje da je pogrešan zaključak tuženog organa da Zakon o sprječavanju korupcije jasno definiše da poklon čini novac, hartije od vrijednosti ili dragocjeni metal, kod činjenice da je članom 6 stav 1 tačka 5 Zakona o sprječavanju korupcije predviđeno da poklon obuhvata stvar, pravo ili uslugu stečenu, odnosno izvršenu bez naknade i svaku drugu korist koja se daje javnom funkcioneru ili povezanom licu sa javnim funkcionerom, u vezi sa vršenjem javne funkcije. Dakle, iz navedene odredbe jasno proizilazi da pomenuti Zakon definiciju poklona postavlja mnogo šire nego što to proizilazi iz tumačenja tuženog organa u osporenoj odluci, pa je samim tim rezonovanje tuženog, a koje predstavlja jedan od ključnih razloga za donošenje odluke, da se u konkretnom slučaju ne radi o poklonu u smislu predmetnog Zakona, netačno. Pogrešno tumačenje materijalnog prava, po ocjeni suda, imalo je za posledicu da tuženi organ u konkretnom slučaju nije pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, budući da se nije detaljnije bavio ispitivanjem okolnosti u vezi predmetnog putovanja u Dubai i Abu Dhabi, te ko je, na koji način i zbog kojeg razloga platio troškove istog. Naime, tuženi organ svoj zaključak da je imenovani javni funkcioner na predmetno putovanje išao u svojstvu građanina a ne javnog funkcionera, temelji na dopisu Generalnog sekretarijata Vlade Crne Gore od 31.08.2022. godine, ne upuštajući se u ispitni postupak koji je normiran odredbama člana 36 Zakona o sprječavanju korupcije, kao i odredbom člana 107 stav 1 Zakona o upravnom postupku, kojim je propisano da se u upravnom postupku mogu koristiti sva sredstva pogodna za utvrđivanje činjeničnog stanja a koja odgovaraju konkretnom slučaju, kao što su isprave, iskazi svjedoka, izjave stranaka, nalazi i mišljenja vještaka, tumača i uviđaj. Iz navedenog proizilazi da tuženom organu na raspolaganju stoje sva dokazna sredstva, pa se samim tim njegova „istražna funkcija“ ne može iscrpjeti, odnosno svesti na puku provjeru evidencije odnosno registra poklona, posebno pri činjenici da se imenovanom javnom funkcioneru tužbenim navodima upravo „stavlja na teret“ da nije prijavio poklon koji se odnosi na plaćene troškove pomenutog putovanja.

Sud je kao neosnovan cijenio prigovor tužene o nedostatku aktivne legitimacije, s obzirom da se shodno članu 24 stav 1 Zakona o sprječavanju korupcije („Sl.list CG“, br. 53/14 i 42/17) ova vrsta postupka između ostalog pokreće na zahtjev „drugog pravnog ili fizičkog lica“, dok je članom 51 stav 1 Zakona o upravnom postupku propisano da je stranka u upravnom postupku, između ostalih, fizičko ili pravno lice na čiji zahtjev je pokrenut upravni postupak.

Kako obrazloženje akta tuženog organa nema razloga o svim odlučnim činjenicama, a dati razlozi ne mogu potvrditi zakonitost rješavanja predmetne stvari, što je suprotno odredbi članu 22 stav 7 ZUP-a, zbog čega je dovedeno u sumnju činjenično stanje na osnovu koje je primijenjeno materijalno pravo, Sud je tužbu usvojio i poništio osporenu odluku.

U ponovnom postupku, tuženi organ će postupiti po primjedbama iz ove presude i donijeti novu, zakonitu odluku u ovoj upravnoj stvari, u skladu sa odredbom člana 56 Zakona o upravnom sporu („Sl.list CG“, broj 54/16 i 11/24).

Odluka o troškovima spora zasnovana je na odredbi člana 152 Zakona o parničnom postupku, u vezi člana 39 Zakona o upravnom sporu, a isti se odnose na sastav tužbe i prisustvo na usmenoj raspravi, u iznosu od po 200,00€, po tarifnom broju 6 stav 1 tačka 8 i tarifnom broju 8 stav 1 tačka 1 Advokatske tarife („Sl.list.CG“, br.79/17), uz uvećanje za PDV u skladu sa članom 5 navedene tarife.

Iz iznijetih razloga, a na osnovu odredbe člana 35 stav 1 Zakona o upravnom sporu, odlučeno je kao u izreci.

UPRAVNI SUD CRNE GORE
Podgorica, 20.11.2025. godine

Zapisničarka,
Dragana Paunović,s.r.

PREDSJEDNICA VIJEĆA,
Tatjana Krpović,s.r.

